

mně dojde k tomu, že tuším první trhliny v našem vztahu. Ale musím uznat, že věděl, co říká. A tyto hory jsou pro ní opravdu radost. Trochu jsem se zasnul, už jsem se viděl, jak s ní velikými ladnými oblouky sjíždím minimálně do Obřích dolů, vymějíme si pohledy... a to byla blbost. Mulda se tomu říká. Vyhodím do vzduchu, carvingy, necarvingy a byla to největší očka mého života - koda, že vertikální.

- Čtvrtek - pátek, pokojová teplota Konečně mám klid. Dokonce oficiálně nařízené od boudového lékaře. Čtu si doháním všechny problémy noci, kdy jsem do rána nemohl spát ... ještě před rokem třeba. Holky se přehledně na oběd, pleť jim září od slunce a mně je s nima krásně. Myslím, že tenhle výlet se povedl. A snad i Monika už začíná chápat, proč Pavlína. Jsem šťastnej. ONA Naštěstí ma napadlo, že by potrebovali pomoc s balením, inak neviem, čo by sme tam tým deťom robili. Jirka by bol schopný vybrať sa do hôr bez problémov. Zato sa zaujímal o to, či nepotrebujeme vosky. Vosky! Musela som mu vysvetliť, ako v 21. storočí vyzerajú lyže. Podľa mňa si to predstavoval zhruba ako vo filme Krakonoš a lyžníci. Ale inak je hrozne zlatý. Síce som ho musela odvolať, ak som nechcela, aby päť minút umel na tú mladú, keď sa zjavila, ale čo už. Lev zostane levom a dakedy nebude po ňom, nech sa pozerá. Aspoň si môžeme myslieť, že to má podložené, keď mi hovorí, že som najlepšie zo všetkých. Stačí sa mu pozrieť do očí a viem, že to má na mysli. Naša prvá spoločná noc bola nádherná. Taký pocit splynutia s inou bytosťou som nikdy nezažila. Splývali totiž nie len telá, ale aj duše. Bola som šťastná, ako už veďmi dlho nie. Koexistencia s Monikou dopadla dobre, i keď som sa toho dosť bála. Je fajn, nemala potrebu "dať mi to zrať" a má taký istý zmysel pre humor ako jej otec, čo je skvelé. Naučila som ju robiť oblúky, na carvingoch je to pomerne jednoduché. Dokonca mi zverila, čo robili s Terkou v noci, ale musela som súhlasiť, že to nepoviem tátovi. A veru nepoviem. Je mi fuk, že Jirka tomu lyžovaniu moc nedal, hlavne má pochopenie pre mňa. Bolo to skvelé, byť pre zmenu s niekým, čo neustále neotravuje, nevyčíta, neprudí, nesťažuje sa. Čo nechá ľuďovka ísť, a pritom to absolútne nesúvisí s nezáujmom. Najkrajšie ale asi boli večery pri sviečkach. Máme si toho toľko čo povedať... Príšli sme napríklad na to, že keď sme boli malí, a ochoreli sme, obaja sme sa radi v posteli obložili knižkami, a vychutnávali si samotú prázdneho dopoludňajšieho bytu, keď všetci ostatní boli v škole. A naše obloženie knižky boli samozrejme tie isté... proste ak existuje osudová láska, tak toto je ono. Bola som kaďď unavená z lyžovania, ale aj tak sme usínali nad ránom. Keď Jirkom mykla tá mulda, zrakla som sa, že už ani nevstane. Našťastie stačilo, aby ostal v posteli, aj tak som mala pocit, že bolo treba, aby sa poriadne vyspal. Muselo ho boleť po tom páde celé telo, ale nedal mi to vôbec znáť... keby som ho neprekvapila v kúpeľni, keď sa snažil vyliezť z vane, ani len by som neverila, že sa tak doriadil. Doma ma čakala tichá domácnosť. No, že by ma to veďmi prekvapilo, sa nedá povedať. Bude nutné, že sa zamyslí, ako ďalej. Sú osudové lásky schopné prežiť každodenné ubíjajúce starosti, alebo je potrebné kvôli nim čo najskôr umrieť, aby zostali osudovými, a nezmenili sa na nefunkčné manželstvá? Budem sa musieť spýtať Jirku, čo si o tom myslí. A aké má vlastne plány. A aké mám vlastne plány ja? ROMAN